

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. 13. An, & quæ notabilis mutatio Sponsalibus superveniens, illis
dissolvendis sufficiat?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

tem, sed subsequenter, ut eam non ducat in uxorem. Sed hoc intelligendum est de fornicatione precedente, non ignorata, ut rectè notat Barbosa in cit. c. n. 8. si enim contrahenti prius cognita fuit, contrahendo cum fornicario, censetur ejus mores approbare. Sic apud eundem Henriquez in *summa* l. 11. c. 14. n. 7. Sanchez l. 1. hic D. 63. n. 3. Quare rectius respondetur affirmativè, primò; si Sponsus prius ignoravit, Sponsam fuisse corruptam. Nam feminam corruptam ducere, regulariter est Viro ignominiosum. Secundò etiam, si Sponsa prius ignoravit, Sponsum sæpius esse fornicatum (sic enim est periculum ejusdem viti in matrimonio) vel si ex fornicatione haberet prolem. Nam ob hoc difficilius redditur matrimonium; sic Castropalaus de *sponsal.* D. 1. p. 29. n. 8.

312. Ad 6. respondet Paludanus in 4. *dist.* 27. p. 1. a. 3. n. 17. tali casu fieri compensationem delictorum, consequenter neutri resiliere concedi: sed P. Sanchez cit. l. hic D. 55. n. 9. negat, fieri compensationem delictorum, quòd fornicatio turpior sit in femina, quàm in Viro; consequenter detrimentum Viri gravius, quàm è contra. Hinc concedit in simili casu, Viro, non autem feminae, resiliere dari. Verùm, cum ad solvenda Sponsalia de futuro, sufficiat minor causa, quàm ad solvendum matrimonium quoad thorum, ut testatur ipse Sanchez. cit. n. 9. in fine: hoc autem solvatur fornicatione Sponsi; ut constat ex c. *Quemadmodum* cit. quòd utitur hoc argumento, dum innocenti concedit jus divertendi à Sponsalibus propter alterius fornicationem, sufficiet quoque fornicatio Sponsi, ut licitè à Sponsalibus resiliat Sponsa.

313. Quæstio altera est, an, si quis Sponsorum deprehendat, resciat, alterum cum alio, vel aliis, turpiter agere, admittendo tactus, vel oscula impudica, innocenti liceat à Sponsalibus recedere? aliqui affirmant, si hæc admittat Sponsa; non autem, si Sponsus: sic Basil. Pontius l. 17. c. 17. n. 3. & alii; quorum doctrinam etiam tenet Layman. l. 5. tr. 10. p. 1. c. 2. sic tamen, ut etiam procedat in Viro, quando ejusmodi actus turpes sunt frequentes; quòd tunc notent in eo animum, etiam in matrimonio; in alias iri propensum. Et ideo probabilius est,

etiam Sponsa concedi jus resiliendi, cum in Sponso eos actus deprehendit. Nam hi actus in illo denotant non tantum animum levem, sed etiam licentiosum, ac impudicum, cum periculo minoris in Sponsam amoris etiam contracto matrimonio, quod utriusque sufficit causa, ac honestæ feminæ, ut justè mutet animum suum; sic Castropalaus. cit. p. 26. n. 7.

Quæstio. 3. est, an uno Sponsorum in hæresin lapsò, innocenti liceat resiliere? 314. Communis doctorum affirmat cum P. Sanchez cit. n. 3. quòd tamen Castropalaus cit. n. 11. vult esse intelligendum, quando hæretici cohabitatio innocenti foret periculosa; vel ubi talis lapsus infamem reddidit. Verùm communis doctrina, sine his limitationibus, verior est; cum lapsus in hæresin, post Sponsalia contracta, sit valde gravis. Cum ergo animus multò præstantior sit corpore; hujus autem notabilis mutatio, & deformitas superveniens, præstet justam causam alteri, ut licitè recedat à Sponsalibus ex cit. c. *Quemadmodum* 25. de *jurejurand.* illa validiorem præstabit innocenti causam Sponsalia dissolvendi. Textus in dicto c. sic habet: quòd, si post hujusmodi juramentum mulier fieret non solum leprosa, sed etiam paralytica, vel oculos, vel nasum amitteret, vel quicquam ei turpius eveniret; nunquid Vir teneretur eam ducere in uxorem? Profectò ductam non posset dimittere; sed nunquid, non ductam, admittere teneretur? quamvis interdum contractum non dirimat, quòd impedit contrahendum.

§. 13.

An, & quæ notabilis mutatio Sponsalibus superveniens, illis dissolvendis sufficiat?

Ex cit. c. *Quemadmodum*. 25. de *Jure-* 315. *jurand.* constat, quando Sponsalibus de futuro supervenit notabilis factus, ea (licet jurata sint) licitè dissolvi ab altero, illam non patiente; quia promissio etiam jurata, intelligitur rebus in eodem statu permanentibus. Et ideo in præsentia materia sequens regula traditur: *quandocunque Sponsalibus de futuro supervenit nova causa rationalis, vel notabilis mutatio, propter quam notabiliter difficilior redditur*

ditur status matrimonii, siue talis, ob quam (si prius fuisset cognita) merito, prudentum etiam iudicio, & approbatione, à Sponsalibus quis abstinuit, *Sponsalia solvuntur ex parte alterius, qui tali re, prius cognita, rationabiliter non contraxisset.* Nam nulla promissio obligat ultra promittentis intentionem; in casu autem, quo nova causa promissioni supervenit, vel si antecessit, & post primum cognita est, præsumi non potest, quod etiam eâ stante intenderit se obligare. Hinc not. idem esse, siue causâ istâ contractum Sponsalium subsequantur, siue antecedant, si ab innocente sint probabiliter ignoratæ, & primò post cognitæ: sic enim se habent in hoc casu, ac si prius non fuissent, sed quasi de novo supervenirent. Nam *paria censentur* in iure, non esse, & non apparere, L. de Lege, ff. de contrahend. empt. Et ideo rectè censet Pirhing de sponsal. n. 63. in casu, quo dubitatur, an eiusmodi causa, quæ in re præcessit contractum Sponsalium, tunc fuerit ignorata ab eo, qui eam nunc opponit, ei credendum esse, quando dicit, cum prudenti veri similitudine, quod matrimonium non promississet, si ante promissionem hoc scivisset. Nam *in his, quæ ad animum pertinent* (ut scientia, ignorantia, intentio) *standum est cuiusque juramento, in utroque foro*, si aliter probari non potest, Covarr. l. 2. resol. c. 10. n. 1. præsertim, ubi agitur de obligatione tam moietæ servitutis, qualis est matrimonii.

§16. Ex hoc sequitur. I. si quis Sponsorum patiatur notabilem corporis defectum, Sponsalibus supervenientem, illæsum licitè rescire; talis est amissio manûs, nasi, aurium, oculi &c. item paralytis, lepra, morbus gallicus, vel morbus alius contagiosus, vel incurabilis; ita communis. Nam hæc revera præstant in eiusmodi viatiato corpore notabilem mutationem, prout etiam exprimitur in dict. c. *Quemadmodum.* Et ideo ab ea parte, quæ illæsa manet, licitè solvuntur Sponsalia, si contingat alteram, tempore Sponsalium apprimè formosam, postmodum notabiliter deformari; ita Sanchez l. 1. hic D. 57. n. 4. quia sic revera res sunt notabiliter mutatae, nec in eodem statu manent; cum corpus adeò foedatum facillimè nau-

Tom. II.

seam pariat ad ejus usum, cum periculo alterius, in alio concubitu illicitum, quaesituri. Neque tener, quod vult Covarruvias. 4. Decret. p. 1. c. 5. n. 6. contrarium sentiens, & volens in c. *Quemadmodum*, requiri deformitatem inibi expressam (nimirum membrorum) vel eâ majorem. Nam per ea verba, *vel aliquid turpius ei evenerit*, non fit comparatio præcisè ad expressâ, sed ad quæcunque alia, quæ libero à tali deformitate merito horrorem incutiant, aut aversionem pariunt, ad individuum cum taliter deformi vitæ societatem, & convictum conjugalem.

Sequitur. 2. idem procedere, si in alterutro superveniat notabilis deformitas, ex parte animi; cuius ratio est, quia sæpe per hoc deficit causa finalis factæ promissionis; tum quia talis defectus animi eo carentis plurimum avertit ab eum patiente; undè merito timeri possint infelices exitus talium matrimoniorum. Talis casus est. 1. si quis Sponsorum incurrat gravem infamiam. Nam hæc in contrahendo matrimonio quemlibet prudentem avertit, ut rectè observat Castropalaus cit. 2. si detegatur, alterum esse sævis, & truculentis moribus, deditum ebrietati, scortationibus, aut similibus gravibus vitiis. 3. si ante matrimonium inter Sponsos oriantur graves dissensiones, quæ plerumque fovent amarorem animi; vel obstinata contradictio parentum, unde inimicitia non tantum inter ipsos, sed etiam integras familias, imò & ipsos Sponsos enascuntur.

Si quæras, an idem procedat, si superveniat notabilis mutatio ex parte fortunarum. Resp. affirmativè. Fundatur hoc specialiter in objecto per Sponsalia promisso, nempe matrimonio. Cum enim hoc importet contractum, si semel validus sit, indissolubilem, cum gravibus oneribus individua vitæ societatis eum uno; prolium, & similibus, quæ valde ardua sunt, & magnam libertatem exigunt, merito præsumitur talis objecti promissio sub tacita conditione: *rebus in eodem statu permanentibus*: at hoc non contingit, ubi accidit notabilis mutatio in uno, etiam ex parte fortunarum; sic enim alteri status matrimonii redditur difficilior; ergo. Talis est. 1. defectus

L 2

dotis

dotis promissæ. Nam ob hoc is, cui dos promissæ negatur, licet solvit Sponsalia; cum dotis promissio sit conditio, sub qua illa contrahuntur, quæ deficiente, contractus deficit ex c. de illis 3. de conditionib. apposit.

319. Idem valde probabiliter procedit, si unus Sponsorum tempore Sponsalium dives, postea labatur in paupertatem, licet ea bona in dorem promissæ non sint. Quia, cum, hoc præsertim ævo, patrimonium contrahentis maximè attendatur, & plures nubant spe opum, aut promotionis, quam amore inducti in talem personam; ubi mutatione fortunæ res cadit in deterius, valde mutatur status à priori, cujus defectus in principio, nullo modo in Sponsalia, seu promissionem futuri matrimonii alterum induxisset. Unde non immeritò, saltem tacite, præsumitur contrahens voluntatem suam sub hac spe illam ad qualitatem restrinxisse. Sic Layman. l. 5. tr. 10. p. 1. c. 2. n. 8. & alii.
320. Nec propterea inferre licet; ergo etiam licet resiliat, qui post Sponsalia magnis divitiis inopinò auctus est, non habitis, aut fore præcognitis in principio, dum contraxit. Nam à priori casu ad istum non rectè procedit argumentum. In prior enim Sponso v. g. jus resiliendi comperit, quia status alterius, nimirum Sponsæ, notabiliter immutatus est; at hoc non contingit, ubi ipse Sponsus v. g. notabiliter auctus est divitiis, Sponsam in eodem statu permanente. Nec juvat, quòd ditior factus, jam posset habere nobilium, aut melius connubium, consequenter jam ei reddatur difficilior executio matrimonii. Nam non quæcunque difficultas ad licetè resiliendum in Sponso v. g. sufficit, sed requiritur, eam nasci ex parte status in altero notabiliter mutati, qui regulariter in Sponsalibus attendi solet. Aliàs Sponsus licetè resiliat, si per accidens fieret, quòd alia formosior, aut ditior eum accipere vellet; cujus contrarium in praxi certum est.

§. 14.

An priora Sponsalia solvantur ob superveniens juris impedimentum.

321. Resp. in casu, quo supervenit juris impedimentum, matrimonium contra-

hendum dirimens, solvi ex parte innocentis, si culpa alterius intervenit; non autem ejus, qui est causa talis impedimenti; ut si Sponsus post Sponsalia cognovit carnaliter consanguineam Sponsam, unde nata sit affinitas Sponsi cum sua Sponsa. Ratio. 1. partis est ex n. 315. quia tali casu in eo, qui causa est hujus impedimenti, adest notabilis mutatio, innocenti præbens justam causam ab eo recedendi. Ratio alterius est, ne scilicet ex malitia sua lucrum habeat, & innocenti præjudicet. Et ideo probabilius est, eum teneri ad procurandam dispensationem in impedimento à se culpabiliter inducto; quia, cum jus compartis læserit, tenetur illud reparare, quod fit viâ dispensationis impedimentum tollendo. Sic Castropalaus de sponsal. D. 1. p. 26. n. 4. quod rectè limitat Sanchez l. 1. b. c. D. 56. n. 4. si dispensatio non exigeret majores expensas, & moram, quam sit Sponsæ damnum in dato casu: si autem impedimentum inductum est sine culpa Sponsorum, priora Sponsalia solvantur ex parte utriusque; quia tunc executioni dare non possunt licetè, stante tali impedimento, & neuter eorum tunc, etiam per accidens, tenetur procurare favorem dispensationis.

Nec obstat, quòd dispensatio sit favor; & nemo teneatur uti favore. Nam hoc verum est loquendo per se; non autem per accidens: ut, si aliter satisfacere non possit injuriæ alteri factæ, ut contingit in casu, quo Sponsus suam culpam induxit impedimentum dirimens cum sibi prius legitime sponsata. Unde cum in L. Continuus. §. cum quis ff. de Verbor. obligat. dicitur (qua pendent à Voluntate Principis, censeri quasi impossibilia) solum sequitur, quòd sint valde difficilia, quæ ad sui executionem requirunt mutari jus commune; & ideo solum probat, non posse esse stipulationem super illis; saltem in casu, quo dispensari non solet; non autem, non posse esse damnificationem, quæ obliget ad prædicti juris procurandam mutationem, quantum est ex ejus parte, qui injuriam, & damnum dedit; si autem impedimentum superveniens se ret solum impediens? affirmat de quolibet impedimento impediens, solvi pariter Sponsalia, Petrus de Ledesma q. 43. de Matr. a. 3. causa 3. apud Sanchez cit. n. 3. sed